

Ну, що ж! Здоров єси, мій день похмурий...

Дмитро Фальківський

Ну, що ж! Здоров єси, мій день похмурий,
Повитий буйним клекотом гудка...
Нехай на сонних стінах чорних мурів
Черкне тобі привіт чиясь рука,—
А я мовчу, бо знаю, що у місто
Плетешся ти не в зоряних вінках.
Не з радістю весни, а з жовклим листом,
Прибитим першим инеем вночі,
І гониш в далечінь прозоро-чисту
Отари хмар і журавлів стрункі ключі.
І разом з ними б'єш на сполох в полі...
Ах, стань-же серце... стань і не кричи,
Бо— чуєш?—наче цуценята голі,
Вітри скавчать і виють в далені
Над жовклим трупом мертвої тополі:
Це осінь виряджа на прощу сірі дні.
Як саваном укривши павутинням...
І б'ється й дзвонить тоскно по вікні
Осіння пісня сонячним промінням.
Збірка поезії "Обрії" 1927р.